

Sygn. akt I C 94/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Julita Preis

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Beska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2017 roku w C.

sprawy z powództwa (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko T. W.

o zapłatę

orzeka :

I. Zasądza od pozwanego T. W. rzecz powoda (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 1674,05 zł (jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt cztery złote pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 września 2016 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części .

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 731,52 zł (siedemset trzydzieści jeden złotych pięćdziesiąt dwa grosze) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) S. A. z siedzibą w W. w pozwie skierowanym przeciwko T. W. domagał się zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1841,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych – 30,00 zł i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - 900,00 zł .

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał , że wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z umowy pożyczki pieniężnej (stanowiącej kredyt konsumentki) zawartej w formie pisemnej oznaczonej numerem (...) i wypłaconej w dniu 19 maja 2016 r. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się udzielić pozwanemu pożyczki pieniężnej w kwocie 1200,00 zł , a pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat określonym umową wraz z odsetkami umownymi w wysokości stałej stopy oprocentowania 10% w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwany zobowiązał się zapłacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 15,00 zł miesięcznie oraz jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 390,00 zł , która rozdzielana była proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo z każdą ratą w terminach spłaty rat pożyczki. Powód wskazał , że zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczki na dzień wniesienia pozwu wynosi 1841,85 zł .

Na powyższą kwotę składają się następujące należności : kwota 1200,00 zł stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramu spłaty do umowy pożyczki , kwota 34,85 zł stanowiąca skapitalizowaną kwotę odsetek umownych zwykłych /kredytowych/ w wysokości 10% w stosunku rocznym od kwoty niespłaconego kapitału 1200,00 zł od dnia wypłaty 19 maja 2016 r. do dnia rozwiązania umowy 02 września 2016 r. , ogółem kwota 123,00 zł z tytułu

kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty (pkt. 13 umowy pożyczki) , kwota 49, 00 zł z tytułu kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego (pkt. 13 umowy pożyczki) , opłata przygotowawcza w łącznej kwocie 390,00 zł i opłata administracyjna w kwocie 45,00 zł. Umowa pożyczki została rozwiązana przez powoda pismem z dnia 19.08.2016 r. za 2 tygodniowym wypowiedzeniem z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia z umowy przekraczające 60 dni z dniem 02.09.2016 r. ze skutkiem prawnym natychmiastowej wymagalności wszystkich należności z umowy z dniem 03.09.2016 r. (punkt 15 umowy pożyczki) .

Powód wskazał też , że podejmował próby mediacji z pozwanym poprzez kilkukrotne wzywanie pozwanego (listownie oraz elektronicznie) do dobrowolnej spłaty zadłużenia, lecz pozwany zadłużenia nie spłacił. Dochodzona wierzytelność jest bezsporna, gdyż pozwany nie kwestionował jej wysokości.

W związku z tym, że pozwany nie spełnił świadczenia w wyznaczonym terminie wniesienie pozwu jest konieczne i uzasadnione.

Powód wyjaśnił, iż domaga się zapłaty od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, stosownie do treści art. 481 § 2 kpc.

Pozew został wniesiony do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym dnia 13 września 2016 r. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą VI Nc – e (...) . Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 14.12.2016 r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i na podstawie art. 505³³ § 1 kpc przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego - Sądowi Rejonowemu w Chełmnie.

Pozwany T. W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości w stosunku do pozwanego oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał , że celem umowy pożyczki jest postawienie środków pieniężnych do dyspozycji pożyczkobiorcy, a czyniąc to, pożyczkodawca, w zamian za określony w umowie zysk z tytułu oprocentowania i prowizji, zgadza się również na ponoszenie określonego ryzyka.

Ustawodawca, definiując umowę pożyczki, wymienia jej istotne cechy oraz niezbędne elementy treści. Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z treści pkt. 2 umowy pożyczki z dnia 19 maja 2016 roku wynika, iż postawienie do dyspozycji środków pieniężnych miało nastąpić w terminie 7 dni od daty doręczenia pożyczkodawcy przez Klienta własnoręcznie podpisanego egzemplarza umowy.

Ponadto wypłata środków miała zostać zrealizowana przelewem na konto Klienta lub poprzez realizację transakcji płatniczej na rzecz Klienta z wykorzystaniem wybranego przez Klienta instrumenty płatniczego, poprzez czek lub poprzez usługę przekazu pocztowego. Z powyższego płynie wniosek, iż wyżej wskazana umowa została zawarta pod warunkiem. Stosownie do treści art. 89 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunek). Jeśli warunek się ziści, a czego innego nie zastrzeżono , od tego momentu (ex nunc), przy warunku zawieszającym - powstają skutki czynności prawnej. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby doszło do spełnienia warunku, o którym mowa w pkt. 2 umowy pożyczki z dnia 19 maja 2016 roku. Powód nie przedłożył dowodu na wskazaną okoliczność, w związku z czym należy przyjąć, że nie doszło do skutecznego zawarcia i wykonania umowy pożyczki. Ciężar wykazania, iż wypłata pożyczki nastąpiła zgodnie z treścią umowy i zgodnie z poleceniem pozwanego, spoczywał na stronie powodowej, z tego to obowiązku nie wywiązała się. Niewątpliwie strona powodowa winna przechowywać całość dokumentacji związanej z przygotowaniem pożyczki, jej udzieleniem oraz spłatami. Zatem tak długo jak powód nie wykaże, że wydał przedmiot pożyczki, tak długo nie

będzie mógł żądać jego zwrotu wraz z ewentualnymi odsetkami, prowizjami i innymi opłatami wynikającymi z zawartej umowy. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012r. , I ACa 1320/11, LEX nr 1108777). Biorąc pod uwagę powyższe - niewykazanie ziszczenia się warunku przewidzianego w umowie zawartej pomiędzy pozwanym a powodem , winno skutkować oddaleniem powództwa w całości. Powód jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i nic nie stało na przeszkodzie, aby wskazane wnioski dowodowe zostały złożone na wcześniejszym etapie tj. przygotowywania pozwu. Powód wytaczając powództwo powinien solidnie się przygotować, zbierając odpowiednią do tego celu dokumentację. Powód powinien liczyć się z tym, iż składając pozew strona pozwana może w sprzecznie czy innym piśmie podnieść zarzut przedawnienia roszczenia czy braku legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa oraz niewykazania istnienia roszczenia. Taki fakt powód powinien wziąć pod uwagę przy wytaczaniu powództwa, tym bardziej, że jest to podstawowy zarzut przy tego typu procesach. Gołosłowne jest wówczas twierdzenie pełnomocnika powoda, że składając pozew nie może z góry przewidzieć argumentacji jaka zostanie podniesiona przez drugą stronę. Oczywiście jest, że jest to niemożliwym jednakże takie zarzuty jak wskazane powyżej profesjonalny pełnomocnik powinien przewidzieć. Sankcje wynikające z art. 217 § 2 kpc w takiej sytuacji nie powinny dotyczyć jedynie osoby występującej bez profesjonalnego pełnomocnika, która to osoba nie jest pouczone i nie dysponuje wiedzą o treści art. 207 i 2017 kpc. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni korzystną dla siebie tezę. (wyrok SA w Łodzi z 7 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa 1029/13) . W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten statuuje ogólną regułę dowodową, która spełnia dwie zasadnicze funkcje. Przede wszystkim dynamizuje postępowanie dowodowe w obowiązującym systemie kontradiktoryjności, a także określa merytoryczny wynik sporu w sytuacji, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd w tym zakresie nie może działać za stronę. Powód nie udowodnił zarówno istnienia, zasadności jaki i wysokości dochodzonego roszczenia. Ciężar dowodu w tym zakresie obciążał powódkę.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej pozwany wskazał , iż zastosowane przez powoda postanowienia umowne stanowią klauzule abuzywne. W myśl art. 385¹ § 1 kc, za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. O ile postanowienia zawartej umowy pożyczki nie naruszają przepisów o kredycie konsumenckim, zarówno co do treści, samej umowy, jak i sposobu jej wypowiedzenia, to jednak zapisy tej umowy, w świetle art. 385¹ kc stanowiącym o niedozwolonych klauzulach umownych, budzą , zdaniem pozwanego wątpliwości.

Jak stanowi powołany przepis postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Zgodnie z § 2, jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Za nieuzgodnione indywidualnie uważa się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 3 i 4).

Postanowienia umowy, łączącej strony, nie zostały uzgodnione indywidualnie, albowiem strona pozwana nie miała na treść umowy jakiegokolwiek wpływu. Strona pozwana mogła bowiem przystąpić do umowy w zaproponowanym jej kształcie bądź jej nie zawierać. Dowodzi tego treść formularzy i wzoru umowy, którym powszechnie posługuje się powodowa spółka w kontaktach z klientami. W tych okolicznościach w rozpoznawanej sprawie omawianą umowę

należy zweryfikować również przez pryzmat przepisów o niedozwolonych postanowieniach umownych (art. 385¹ - 385³ kc). Pozwany wskazał , że ocena zasadności powództwa w świetle przepisów prawa materialnego jest uprawnieniem i jednocześnie obowiązkiem sądu niezależnie od poniesionych w tym zakresie zarzutów. Przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych zostały wprowadzone z kodeksu cywilnego w ramach implementacji dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Kompetencja sądu do zbadania z urzędu tego, czy klauzula w umowie jest postanowieniem nieuczciwym, stanowi w tej sytuacji zarówno środek do realizacji celu określonego w art. 6 dyrektywy 93/13, to znaczy uniemożliwienia związania konsumenta nieuczciwym postanowieniem, jak i do przyczynienia się do osiągnięcia celu art. 7 tej dyrektywy, ponieważ przeprowadzenie przez sąd z urzędu takiej oceny może działać jako czynnik odstrasżający oraz przyczynić się do zapobiegania nieuczciwym warunkom w umowach zawieranych pomiędzy konsumentami, a sprzedawcami lub dostawcami (m.in. wyrok TS z dnia 21 listopada 2002 r., C-473/00; wyrok TS z dnia 27 czerwca 2000 r, C-240/98).

W rozumieniu powołanego przepisu art. 385¹ § 1 kc za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r, VI ACa 771/10). Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi natomiast w sytuacji, w których w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy. Określenie „rażąco” należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 14 września 2011 r, VI ACa 291/11). Rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 14 grudnia 2010 r, VI ACa 487/10).

Odnosząc te regulacje, zawarte w art. 385¹ kc – 385² kc na grunt rozpoznawanej pozwany stwierdził , że niektóre postanowienia z zawartej przez strony umowy dotyczące kwoty opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej oraz kosztów windykacji są niedozwolonymi postanowieniami umownymi. Podejmowanie przez wierzyciela innych czynności w celu odzyskania długu odbywa się na jego koszt i ryzyko. Egzekwowanie należnych od klientów spłat na drodze postępowania windykacyjnego jest zatem wyłącznie kwestią wyboru wierzyciela, nie jest bowiem podstawową, normalną formą egzekwowania świadczeń od dłużników. Tak więc skoro powód w przypadku nieterminowej spłaty zobowiązań swoich klientów decyduje się na prowadzenie procedury windykacyjnej, to obowiązany jest również do pokrycia jej kosztów. Obciążanie natomiast dłużnika tymi kosztami jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów, gdyż nie są to czynności niezbędne, a koszty kontaktu z dłużnikiem mieszczą się w ramach obowiązku współdziałania przy wykonaniu zobowiązania przez wierzyciela zgodnie z art. 354 § 2 kpc. Wskazane okoliczności uzasadniają w ocenie pozwanego twierdzenie, iż zakwestionowane postanowienie nie uwzględnia i nie zabezpiecza interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co nie znajduje żadnego uzasadnienia i prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nie równorzędny i rażąco niekorzystny dla konsumenta. Takie ukształtowanie stosunku prawnego we wzorcu umownym nie znajduje żadnego uzasadnienia i w sposób rażący narusza ekonomiczne interesy konsumentów. Zakwestionowany zapis bezsprzecznie zatem, w ocenie pozwanego, kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. Z kolei opłata przygotowawcza (provizja) kalkulowana jest na różnym poziomie dla różnych kwot pożyczki. W ocenie pozwanego, przygotowanie przez powódkę umowy pożyczki następować powinno w każdym przypadku na tych samych zasadach. Nie można pobierać prowizji w różnych kwotach. Powinny istnieć zryczałtowane opłaty, uzależnione od nakładu pracy, jaki jest potrzebny do przygotowania umowy. Dokonując analizy treści umowy należy wskazać, że powód zastosował zabieg mnożenia dodatkowych opłat, pomimo, że formalnie ogranicza wysokość odsetek do poziomu zgodnego z treścią art. 359 § 2¹ kc. Powód podjął próbę obejścia w/w przepisu poprzez zastosowanie opłaty przygotowawczej i administracyjnej, co skutkowało naliczeniem kosztów w przekraczającej odsetki maksymalne rocznej rzeczywistej stopie oprocentowania. Taki zbieg prowadzi do naruszenia

interesów konsumenta. W ocenie pozwanego takie postanowienia zostały przez powoda zastrzeżone w sposób i wysokości znacznie przekraczającej możliwą do przyjęcia granicę. Zastrzeżenie te nie mają żadnego uzasadnienia, w szczególności w zyskach osiąganych w ramach normalnej i rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej i należy je uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w szczególności z tradycyjną zasadą uczciwości i rzetelności kupieckiej. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 8 stycznia 2003 r. sygn.. akt III CKN 1097/00, stwierdzając, że pozostawione stronom swobody określania wysokości odsetek, nie uchyla kontroli sądu pod kątem ogólnych klauzul zabezpieczających obrót gospodarczy przez zjawiskami patologicznymi, które mimo pozornej zgodności z innymi przepisami nie mogą doznać ochrony ze strony państwa. Kontrola ta jest więc niezbędna również w sytuacji jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, przy stosowaniu zabiegu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

W piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2017 r. powód ustosunkowując się do twierdzeń pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie zarzutów pozwanego, jako bezpodstawnych oraz nie znajdujących uzasadnienia w okolicznościach faktycznych sporu stron. Powód wskazał, że wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z umowy pożyczki pieniężnej (stanowiącej kredyt konsumencki) zawartej w formie pisemnej oznaczonej numerem (...) i wypłaconej w dniu 19.05.2016 r. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat określonym umową wraz z odsetkami umownymi w wysokości stałej stopy oprocentowania 10% w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwany zobowiązał się zapłacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 15,00 zł miesięcznie oraz jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 390,00 zł, która rozdzielana była proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo z każdą ratą w terminach spłaty rat pożyczki. Pozwany przed zawarciem pożyczki nie przedstawił żadnych wątpliwości co do możliwości terminowej oraz całościowej spłaty pożyczki, jak również nie podejmował prób skontaktowania się z powodem w celu restrukturyzacji zobowiązania. Jakikolwiek zastrzeżenia w powyższej kwestii pojawiły się dopiero na etapie konieczności zwrotu pożyczki. Pozwany nie uiszczył na rzecz powoda jakiegokolwiek wpłaty na poczet umowy pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 maja 2016 roku doszło do zawarcia pomiędzy (...) S. A. z siedzibą w W. (Pożyczkodawcą) a T. W. (Klientem) umowy pożyczki nr (...). W umowie ustalono, że kwota pożyczki wyniesie 1200,00 zł oraz, że umowa obowiązuje przez okres od dnia jej zawarcia do dnia przewidzianego w harmonogramie na spłatę ostatniej raty. Pożyczka udzielana została na okres 7 miesięcy od daty wypłaty pożyczki. Zgodnie z umową Klient zobowiązany był zwrócić kwotę pożyczki poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek, powiększonych o opłatę administracyjną i opłatę przygotowawczą oraz ewentualne koszty dodatkowe, na rachunek Pożyczkodawcy wskazany w umowie w 7 miesięcznych ratach, w terminach płatności określonych zgodnie z umową i zgodnie z harmonogramem. W umowie ustalono, że Klient będzie zobowiązany do uiszczenia opłaty przygotowawczej w kwocie 390,00 zł, która zostanie rozdzielona proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i będzie uiszczana przez Klienta częściowo wraz z każdą ratą w terminach spłaty rat. Wskazano, że opłata przygotowawcza obejmuje poniesione przez Pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składają się m.in. koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u Klienta, bez konieczności wizyty w biurze Pożyczkodawcy oraz badania zdolności Klienta do spłaty pożyczki, aby zapewnić mu odpowiedzialne pożyczanie. W umowie ustalono także, że Klient będzie zobowiązany do zapłaty opłaty administracyjnej w kwocie 15,00 zł miesięcznie, obejmującej czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków Klienta, a także usługi contact center dla Klienta oraz wysyłki komunikatów sms. Opłata administracyjna miała być uiszczana przez Klienta wraz z każdą ratą miesięczną. Tak więc całkowita kwota do zapłaty z umowy wynosiła przy założeniu, że Klient wykonuje w terminach określonych w umowie wynikające z niej zobowiązania 1735,29 zł. W umowie pożyczki ustalono również, że roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równa jest dwukrotności stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego powiększonej o 5,5% (odsetki maksymalne za opóźnienie). W pkt. 13 - 15 umowy przewidziano, że w przypadku opóźnienia Klienta w spłacie rat pożyczki Pożyczkodawca jest uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych zgodnie ze wskazaną w umowie kolejnością, których koszt każdorazowo ponosi Klient w następującej wysokości:

- koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu – 25,00 zł,
- koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty - 49,00 zł,
- koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty – 49,00 zł,
- koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego – 49,00 zł.

Podjęcie kolejnych działań upominawczych nastąpi w przypadku stwierdzenia bezskuteczności poprzednich działań i dalszego opóźniania się Klienta ze spłatą zobowiązań. Całkowite koszty ponoszone przez Klienta w związku z prowadzonymi wobec niego działaniami upominawczo - windykacyjnymi nie mogą przekroczyć kwoty odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ kc tj. odpowiadają dwukrotności stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego powiększonej o 5,5%. Pożyczkodawca może rozwiązać umowę z przyczyn leżących po stronie Klienta z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, w przypadku opóźnienia Klienta ze spłatą zadłużenia wynikającego z Umowy przekraczającego 60 dni. Dla skuteczności wypowiedzenia wymagane jest złożenie i wysłanie listem poleconym - na adres zamieszkania lub korespondencyjny podany przez Klienta - oświadczenia o wypowiedzeniu, z tym, że jeśli przesyłka pocztowa - wobec niemożności doręczenia pozostawiona zostanie w urzędzie pocztowym stosuje się odpowiednio zasady doręczania pism sądowych przez awizo. W umowie T. W. potwierdził, że akceptuje warunki umowy oraz, że przed zawarciem umowy Pożyczkodawca doręczył mu formularz informacyjny zawierający informacje o pożyczce i Pożyczkodawcy wymagane przez uregulowania prawne.

Dnia 18 maja 2016 r. T. W. odebrał kwotę pożyczki - 1200 zł.

Pismem z dnia 23.05.2016 r. (...) S. A. z siedzibą w W. przesłała T. W. uaktualniony harmonogram spłat.

dowód: - potwierdzona kopia umowy pożyczki nr (...) – k. 23 – 30, k. 74 – 81

- potwierdzona kopia pisma z dnia 23.05.2016 r. – k. 31

- potwierdzona kopia dowodu wypłaty – k. 73

(...) S. A. z siedzibą w W. w dniu 01.07.2016 r. wysłała pierwszy monit do T. W. o zapłatę przeterminowanej raty pożyczki (płatnej do dnia 17.06.2016 r.) wraz z naliczonymi odsetkami i opłatą 25,00 zł. Drugi monit w kwestii zapłaty zaległych rat (1 i 2) (...) S. A. z siedzibą w W. wysłała do T. W. pismem z dnia 18.07.2016 r., kolejny pismem z dnia 03.08.2017 r. Jednocześnie pismem z dnia 03.08.2016 r. przesłała ostrzeżenie o możliwości przekazania informacji o zaległym zadłużeniu do Rejestru Dłużników (...). Pismem z dnia 19.08.2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedziała umowę pożyczki nr (...), na podstawie pkt. 15 tejże umowy i wezwała do zapłaty całości wymagalnego zadłużenia wobec Pożyczkodawcy, wynikającego z umowy pożyczki, które jak wskazała, na dzień 19.08.2016 r. wynosi: kapitał 1200,00 zł, odsetki 28,27 zł, opłata przygotowawcza 390,00 zł, opłata administracyjna 60,00 zł, opłaty za monit i wezwania 185,00 zł, odsetki z tytułu zadłużenia przeterminowanego 1,47 zł, razem 1864,74 zł.

dowód : - potwierdzone kopie pism kierowanych przez powoda do pozwanego wraz z dowodem nadania w Urzędzie Pocztowym wypowiedzenia - k.32 – 36.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie w/w dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powód (...) S. A. z siedzibą w W. dochodzi od pozwanego T. W. spłaty należności z zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki nr (...) z dnia 17 maja 2016 r.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi przepis art. 720 kc określający, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do

gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie zastosowanie winny znaleźć także przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz.U z 2016 r. , poz. 1528 ze zmianami) . T. W. zawarł bowiem przedmiotową umowę pożyczki jako konsument (art. 22¹ k.c.), Art. 3 ust. 1 tejże ustawy stanowi, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, zaś z art. 3 ust. 2 pkt 1 wynika , że za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki.

Powód wykazał , że strony zawarły umowę pożyczki nr (...) oraz , że pozwany w dniu 18 maja 2016 r. otrzymał kwotę pożyczki 1200,00 zł (dowód wypłaty – k. 73 akt) . Należy nadmienić , w związku z przedłożeniem dowodu wypłaty dopiero wraz z pismem procesowym powoda z dnia 20.04.2017 r. , że przy wykładni art. 207 § 6 kpc stanowiącego , że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności, trzeba mieć na względzie treść art. 217 § 1 kpc dającego prawo stronie do przytaczania okoliczności faktycznych i dowodów na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy. W tym kontekście art. 207 § 6 kpc stanowi wyjątek od ogólnej zasady, co powoduje, że należy go stosować wyłącznie w ściśle określonych wypadkach, których dotyczy. Przepisy procesowe nie nakładają na powoda obowiązku, na etapie wniesienia pozwu, przewidywania hipotetycznych sposobów obrony strony przeciwnej i zgłaszania dowodów "na wszelki wypadek". Dowody zgłaszane dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń powodów przedstawionych w pozwie i będące adekwatną reakcją na sposób obrony pozwanego, w zasadzie nie mogą być uznane za spóźnione w rozumieniu art. 207 § 6 kpc . Pozwany T. W. nie spłacił żadnej kwoty z tytułu umowy pożyczki wiążącej strony , tym samym zasadne jest dochodzenie przez powoda spłaty całego kapitału udzielonej mu pożyczki -1200,00 zł i kwoty 34,85 zł , z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych , zgodnie z ich wysokością określoną w umowie , za okres od dnia 19 maja 2016 r. do dnia rozwiązania umowy dnia 02.09.2016 r.

Pozostałe należności dochodzone przez stronę powodową to kwota 123,00 zł z tytułu kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty , kwota 49, 00 zł z tytułu kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego , opłata przygotowawcza w łącznej kwocie 390,00 zł i opłata administracyjna w kwocie 45,00 zł.

Pozwany powoływał się na art. 385¹ § 1 kc stanowiący , że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Zgodnie z umową pożyczki z dnia 17.05.2016 r. , zaakceptowaną przez pozwanego, z której warunkami mógł wcześniej się zapoznać, ustalona w umowie opłata przygotowawcza w kwocie 390,00 zł obejmowała poniesione przez powoda koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składają się m.in. koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u Klienta, bez konieczności wizyty w biurze Pożyczkodawcy oraz badania zdolności Klienta do spłaty pożyczki, aby zapewnić mu odpowiedzialne pożyczanie, zaś opłata administracyjna 15,00 zł miesięcznie obejmowała czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków Klienta, a także usługi contact center dla Klienta oraz wysyłki komunikatów sms. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22.06.2010 r. wydanego w sprawie IV CSK (LEX nr 885035) stwierdził , że co do zasady dopuszczalne jest zastrzeżenie opłaty przygotowawczej, w szczególności, gdy ma ona na celu rekompensatę kosztów poniesionych przez kontrahenta . Aktualnie zarówno banki jak i inne instytucje kredytowe pobierają najczęściej opłaty przygotowawcze . Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w art. 5 pkt. 6a określa pojęcie pozaodsetkowych kosztów kredytu jako wszystkich kosztów , które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. Z kolei art. 36 a tejże ustawy stanowi , że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru wskazanego w ust. 1 tego artykułu

oraz , że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, a także , że pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu. Ustalono w umowie z dnia 17 maja 2017 r. i żądane w niniejszej sprawie przez powoda pozaodsetkowe koszty pożyczki w łącznej kwocie 435,00 zł (opłata przygotowawcza + żądana opłata administracyjna) nie przekraczają maksymalnych pozaodsetkowych kosztów ustalonych w oparciu o powyższe przepisy , które przy uwzględnieniu kwoty udzielonej pozwanemu pożyczki i ustalonego w umowie okresu jej spłaty , wynoszą 509,88 zł . Mając na uwadze powyższe Sąd uznał żądanie powoda z w tym zakresie za zasadne.

Dokonując natomiast w oparciu o powyższe kryteria kontroli postanowień umowy dotyczących opłat dodatkowych za wysyłanie monitów, wezwań do zapłaty i przekazania sprawy do windykacji, Sąd uznał , że klauzule te cechują się abuzywnością. Wysokość opłat z powyższych tytułów (25 zł za przygotowanie i wysyłkę pierwszego monitu, 49 zł jako koszt przygotowania i wysyłki wezwań do zapłaty i 49,00 zł za przekazanie sprawy do postępowania windykacyjnego) wielokrotnie przewyższa rzeczywisty koszt sporządzenia w/w dokumentów, nawet przy uwzględnieniu kosztów biurowych i czasu pracy pracowników, odbiega też od średnich kosztów nadania tego rodzaju korespondencji , zwłaszcza, że zawodowy charakter działalności powoda powoduje , że są prowadzone przez niego postępowania dyscyplinujące - windykacyjnych wobec większej liczby dłużników, co dodatkowo wpływa na obniżenie kosztów, choćby przez powtarzalność wzorów pism kierowanych do zobowiązanych. Ponadto, także ustalenie przez powoda wysokości wspomnianych opłat z góry, bez zróżnicowania ich ze względu na zaistnienie rozmaitych stanów faktycznych wpływających na czasochłonność i koszty dochodzenia zaległych płatności budzi uzasadnione wątpliwości w kontekście zgodności z dobrymi obyczajami. W ocenie Sądu opłaty za monity, wezwania do zapłaty powinny wynikać z kalkulacji ich rzeczywistych kosztów, a nie stanowić dodatkowe źródło zysku dla pożyczkodawcy. Nadto z przedstawionych przez powoda dowodów nie wynika w jaki sposób powód wysyłał pisma (oprócz wypowiedzenia umowy, gdzie powód przedłożył dowód nadania listu) jakie działania windykacyjne w stosunku do pozwanego podjął . W świetle powyższego należy uznać, że zastrzeżenie przez powoda opisywanych opłat za wezwania do zapłaty i podjęcie windykacji naruszało dobre obyczaje, a na skutek zaburzenia równowagi świadczeń pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy rażąco naruszało interesy konsumenta. Konsekwentnie trzeba było uznać, że na podstawie art. 385¹ § 1 kc. klauzule umowne przewidujące obowiązek zapłaty przez pozwanego opłat za monity, wezwania do zapłaty oraz podjęcie windykacji stanowiły niedozwolone postanowienia umowne i jako takie nie wiązały pozwanego. Skoro więc powyższe postanowienia nie wiązały pozwanego, brak było podstaw do ich żądania . Sąd uwzględnił jedynie koszt opłaty pocztowej związanej z przesłaniem pozwanemu wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...) – pismo z dnia 19.08.2016 r. , co do którego powód przedstawił dowód nadania pisma listem poleconym w kwocie 4,20 zł ,zgodnie z obowiązującymi wówczas stawkami opłat za usługi pocztowe.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1674,05 zł (1200 zł + 34,85 zł + 390,00 zł + 45,00 zł + 4,20 zł) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 września 2016 r. (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty , orzekając o tym w punkcie I sentencji orzeczenia . O odsetkach Sąd orzekł mając na względzie art. 481 § 1 i 2 kc. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo w punkcie II sentencji orzeczenia jako niezasadne .

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III sentencji orzeczenia, zgodnie z art. 100 kpc stosunkowo je rozliczając, mając na uwadze , że Sąd uwzględnił powództwo w 90,80 % . Sąd uwzględnił koszty powoda , zgodnie z żądaniem powoda zawartym w pozwie tj. zwrotu opłaty sądowej – 30,00 zł i koszty zastępstwa procesowego – 900,00 zł oraz koszty pozwanego : zastępstwa procesowego pozwanego koszty ustalone zgodnie z § 1 , § 2 pkt. 3 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2015 r. , poz. 1804 ze zmianami), przy uwzględnieniu §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2016 r. , poz. 1667) - 1200,00 zł oraz zwrot poniesionych wydatków w związku z przesłaną korespondencją w sprawie – 10,40 zł i zwrot poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa -17,00 zł.